

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

„MERT NEM A FÉLELEM LELKÉT ADTA NEKÜNK ISTEN...”

**ÁLDOTT, REMÉNYTELJES HÚSVÉTI ÜNNEPET
KÍVÁNUNK!**

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke obajtvá sejt:
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

A VIRÁGVASÁRNAPI SZAMÁR ÉS MI

Volt egy jámbor számár, akit egyszer csak megragadtak, ráültettek egy ismeretlent, akit királynak neveztek, és az emberek közé terelték.

Nem értett semmit:

- milyen király az, akinek pont rá van szüksége;

- milyen király az, aki – ha már nincs „harci szekere” – nem egy lovat szerez magának;

- milyen király az, akit nem katonák, hanem egyszerű civilek kísérnek;

- milyen király az, aki nem fényes ruhában, fegyverekkel fölvezve jön?

Ez a Király az összes hatalmaskodó király alternatívája. Ő minden más királytól abban különbözik, hogy más a hatalma, más a fegyverzete, más a természete. Ez a mássága teszi őt győztesé elsősorban nem a földi

királyok fölött, hanem a gonzság, a halál és a kárhozat erői fölött.

Ezt a csatát vívta győzelmen a kereszten, Nagypénteken. Ezt a győzelmet mutatta be föl-támadásában Húsvétkor, és enek a győzelemnek áldásait adja nekünk Szentleke által minden nap. Ezeket a csodákat ünnepe-ljük – néhányan – Virágvasárnap, Nagypénteken, Húsvétkor és Pünkösdkor, és ezt kellene meg-élnünk mindig.

De milyen aktív szerepet kaphatunk ebben az emberfeletti drámában? *Természetesen a virágvasárnapi számár szerepét.* Mi is vihetjük az emberek közé a szeretet, a megbocsátás, a türelem, a békesség, az áldozat, a kedvesség, a megértés, a gyógyítás, a vigasztalás különleges hatalmát. Ehhez különleges szá-

marakra, a Krisztus-királyt nem mindig értő, de mindig engedelmesen hordozó, Őt sosem ledobó, magát meg nem makacsoló számarakra van szükség.

Amit büszke emberekként hozunk-viszünk, legtöbbször csak újabb és újabb bajoknak, soha véget nem érő konfliktusoknak a szállítmánya. Az okos számárnak nem ezek a rakományai.

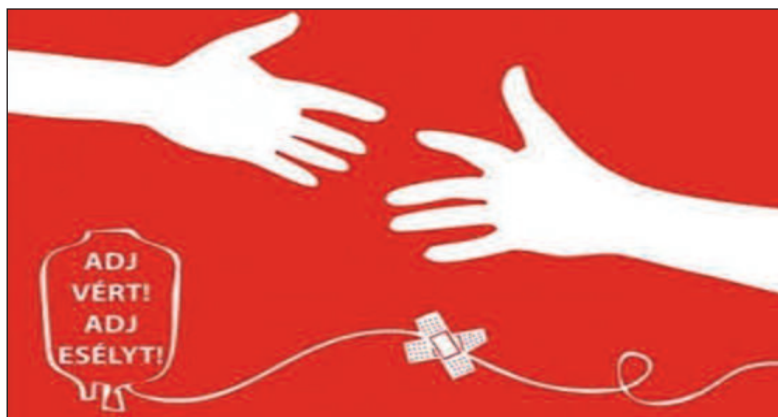
A jóság és üdvösség győztes Királya bizonyára bennünket is elfogad, hogy Őt, az Ő tanítását, jóságát és szentségét a sokszor oktalan, gonosz és szentségtelen világunkba – mint virágvasárnapi számarak – beszállítsuk az emberek közé. Ezzel az áldást, a békét és a szeretetet engedjük győzedelmeskedni bennük és közöttük.

Egy ambiciózus számár

VÉRRE MINDIG SZÜKSÉG VAN!

Akkor is, ha a koronavírus járvány átírja a programjainkat, az életvitelünket, az érzéseinket és még sok mindent bennünk és körülöttünk. Persze nem mindent. Például az egészségügy feladatait és feltételeit is csak úgy, hogy a vírus megjelenése előtti feladatai mind megmaradnak. Ezek között kiemelkedő szerepe van a vérellátásnak, és ennek kapcsán a véradásnak.

Ehhez kapcsolódóan köszönöm meg a tavalyi áldozathozatalukat mindazoknak, akik aktív részesei lettek Dunavarsányban a Pest megyei Civil Információs

Centrum által rendezett véradásnak.

E néhány sorral pedig újra fölhívással fordulok városunk polgáraihoz azt kérve, hogy 2020. április 21-én Dunavar-

sányban, a Soli Deo Gloria Községi Házban (Habitat u. 10-12.) az idei véradáson részt venni szíveskedjenek.

Dr. Csobolyó Eszter

„AZT HITTÜK, EGÉSZSÉGESEK MARADUNK EGY BETEG VILÁGBAN”

Igy fogalmazott a katolikus egyház fő nemrég, a járvány miatt teljesen üres Szent Péter téren tartott misén. Ferenc pápa kijelentése „fején találta a szöveget”, amin felekezeti hovatarozástól függetlenül érdemes mélyebben elgondolkodni...

Fordíthatjuk mindezt úgy is, hogy az emberiség pontosan azt a betegséget kapta, amelyikre „szüksége volt”. A közösségi médiában így írt erről valaki: „már nem értékeljük az egészséget, ezért kaptunk egy betegséget, hogy megértsük, az egészségünkkel foglalkoznunk kell. Már nem értékeljük a természetet körülöttünk, ezért kaptunk egy betegséget, hogy minél kevesebbet tartózkodjunk a természetben. Már elfelejtettük, hogyan kell családokként élnünk, ezért kaptunk egy betegséget, amely bezárt minket otthonainkba, hogy megtanuljunk újra családként élni. Már nem tiszteljük az öregeket, ezért kaptunk egy betegséget, amely emlékeztet az öregek sérülékenységre. Már nem értékeljük az egészségügyi dolgozókat, ezért kaptunk egy betegséget, amely emlékeztet a pótolhatatlanságukra. Már nem tiszteljük a tanárokat, ezért kaptunk egy betegséget, amely bezárta iskoláinkat, hogy a szülők maguk próbálják tanítani gyermekeiket. Azt gondoltuk, hogy mindent megvehetünk, mindenhol ott lehetünk, azzal és akkor, amikor csak akarunk, ezért kaptunk egy betegséget, ami megmutatja, mennyire nem természetes dolog mindez. Szabadidőnket bevásárlóközpontokban töltöttük, ezért kaptunk egy betegséget, hogy megértsük, a boldogságot nem lehet megvenni. Nagyon sokat foglalkoztunk a kül-

sönkkel, és mindig összehasonlítottuk azt másokkal, ezért kaptunk egy betegséget, ami eltakarta arcunkat maszkokkal, hogy megértsük, szépségünk nem ott van. Azt gondoltuk, a Föld urai vagyunk, ezért kaptunk egy betegséget, hogy ez az egészen aprócska, láthatatlan valami megszéldítsen minket, iránymutatást adjon, és egy kis megbékélést hozzon. Ez a betegség nagyon sok mindent elvesz tőlünk, ugyanakkor lehetőséget ad arra, hogy újból észrevegyük, mi a legfontosabb az életben.”

A mandiner.hu egyik szerzője is figyelemreméltó gondolatokat osztott meg a minap az interneten, amit nem szöveghűen, de tartalmi mondanivalóját tekintve pontosan adok most tovább.

„Egyszer egy istentiszteleten hallottam – ami akkor az elmémbe égett –, hogy Isten néha azért bánt, hogy gyógyítson. Sokszor ugyanis nem vesszük észre valamilyen hibánkat, vagy, ha észre is vesszük, képtelenek vagyunk megszabadulni tőle. Ahhoz, hogy változtatni tudjunk, néha valamilyen fájdalom, sokkhatás szükséges. És ahogy ez gyakran előfordul az egyes emberrel, úgy elő tud fordulni az egész emberiséggel is. Ha rossz úton jár, akkor valami elementáris erejű pofon kell ahhoz, hogy ne rohanjon tovább a fal felé. Az irányváltáshoz egyfajta katarzis szükséges.

Isten az egyes embert és az emberiséget is szereti. Ahogy az egyes emberhez valamilyen személyes fájdalomon keresztül jut csak el az üzenet, úgy az emberiség is valamilyen elemi csapás, háború stb. hatására képes „felébredni”. A nagy találmányok is általában nehézségből, hiányból, szükségéből születtek,

nem pedig jólétből. Az emberiség nem minden hibából tanul, és mindig hajlamosak vagyunk elkényelmesedni. A békés jólétben egyre inkább elvesztettük józan éberségünket. Egyre magabiztosabbnak, sérthetetlenebbnek, a világgal szemben egyre felsőbbrendűbbnek éreztük magunkat. Közben pedig elfeledkeztünk arról, hogy van egy nálunk sokkalta nagyobb hatalom. Isten, aki sohasem azt ígérte, hogy az élet egy tengerparti nyaralás lesz, hanem, hogy a küzdelmekben velünk lesz.

Az ember szabad akaratot kapott Istentől. Ezzel a szabad akaratával élhet, dönthet, és vállalnia kell a következményeket is. Nem Isten büntet minket a hibákért, hanem az ok-okozat törvénye. Isten viszont segít, hogy kijavítsuk a hibákat, amiket elkövettünk. Nem úgy, hogy megoldja helyettünk, hanem az elkerülhetetlenül bekövetkező megpróbáltatásokat arra használja, hogy felnyissa a szemünket, hogy megtaláljuk a kiutat, és, hogy legközelebb ne kövessük el ugyanazt. A mostani helyzetben is észre kell vennünk az üzenetet, bármilyen fájdalmas is. Azt, hogy nem használhatjuk ki a végtelenségig a természetet, nem uralhatjuk az egész bolygót, és nem lehetünk rabjai az élvezeteknek. A túlfogyasztás, az önpusztító devianciák, a természet és a lelki világunk szennyezése zsákutca volt, amiben most falnak ütköztünk. Tudunk-e korrigálni, képesek vagyunk-e megtalálni a helyes irányt? Isten segítségével, Istenben bízva, önmagunkat nem Isten fölé helyezve, igen.”

*Dr. Szilvay Balázs
főszerkesztő*

FÉLELMEK – REMÉNYEK – HÚSVÉTOK

„A kisgyermek és az öregedő ember félelmei a legfélelmesebbek. ... Múltán érezheti az öregedő ember, hogy felesleges, s ez a halálvágy kezdete; a legtöbb nem is a haláltól fél, hanem a meghalás hogyanjától, az elkerített kórházi ágyak hörgő hangjaitól, a kiszolgáltatottságtól, a „halálon innen, életen túl” állapottól, a hiábavaló szenvedését meghosszabbító manipulációtól. Ezért menekül előre, a halál elől, olyan sok öregember a halálba – a világon nálunk a legtöbbben – ha szemernyi hite sincs.

Boldog öregedő az, aki sub specie aeternitatis és nem sub specie mortis, az örökkévalóság és nem a halál felől néz az életre, még a szenvedésre sem. Boldog homo Christianus az, aki hiteles életével elpecsételt szavai által erre a látásra tudja vezetni embertársait. Ha csak néhányat is.

Ám a végső dolgokkal ne várjunk a végsőig. Se az egyház, se a társadalom. Máris igencsak elkéltünk. Sok tenivalónk van még az öregedők védelmében és érdekében – lelki téren is”

Ezek a gondolatok dr. Gyökössi Endre, neves budapesti lelkesztől, a pasztorál-pszichológia magyarországi úttörőjétől származnak. Úgy érzem, hogy most, amikor egy gyilkos járvány csak fokozza fiatalnak és idősnek a (halál)félelmét, és – valljuk be, hogy Húsvét közeledtének ellenére – ez a minősített félelem nem kíméli a Krisztus-hívőket sem, akkor különösen is elkerülhetetlenek ezek a gondolatok.

Amint a neves pasztorál-pszichológus írásából látjuk, a félelmek ránk törnek az élet dolgait illetően is, a halál dolgait illetően is, és különösen a meghalás riasztó eseményét illetően. E félelmek ellen az ember sokféleképpen védekezik.

- Például homokba dugja a fejét. „Sose halunk meg”.

- Foglalkozik az idő pillanatának fontosságával, de eltolja magától az idő múlásának kegyetlen elkerülhetetlenségét.

- Máskor idealizálja e földi világot. Megpróbál benne minden szépet és jót elérni vagy megvalósítani. Megpróbálja különösen is a saját akaratát megvalósítani.

- Arra a tényre pedig, hogy mindez végső értelmet nem nyer, merthogy minden elmúlik, mintha nem is lett volna, megpróbál nem gondolni.

Vannak, akik az idealizmus mentén még tovább is mennek, és olykor a humor és a fantázia keverékével vizionálnak maguknak egy olyan örökkévalóságot, az élet földöntúli meghosszabbítását, amibe minden pontosan úgy lesz, ahogy ők szeretnék. Ezek a víziók lehetnek szellemesek, és lehetnek szánalmasak.

És van egy hívő kisebbség. Az e csoportba tartozó embert nevezte Gyökössi Endre homo Christianusnak, Krisztusi embernek. A krisztusi ember nem eszmékben hisz, nem kreál magának mennyországot, mert tudja, hogy a földi országot sem ő teremtette. Nem is dugja homokba a fejét. Bár lehet, hogy egy mulatós pillanatában így kurjant: „ihaj-csuhaj, sose halunk meg”, de ezt egy percig sem gondolja komolyan.

Ajándékba kapott hite azonban ad neki egy ismeretet/tudást egy másik halálról is, az övéi és a saját halála mellett. Tud egy olyan halálról, amely egyben a halál legyőzését is jelentette. Ez Krisztus halála a kereszten. Ennek az üzenete az, hogy nemcsak az élet múlandó, hanem a halál is. Krisztus esetében ez három napig tartott. Hogy a miénkben mennyi ideig tart, nem tudjuk, de Krisztus példáján azt reméljük, hogy

bár a halált elkerülni nem tudjuk, de továbbmenni tudunk. Még hozzá egy olyan új világba, amely nem a mi fantáziánk szüleménye, hanem ugyanannak a teremtető Erőnek – Istennek – a világa, Aki ezt az anyagi, földi világot is létrehozta.

Amikor e sorokat olvassuk, közvetlen Húsvét előtt, vagy közvetlen Húsvét után leszünk. Erről a Húsvétról már most tudjuk, hogy nagyon nehéz lesz. A halálos járvány sokféleképpen be fogja árnyékolni azt: megbetegedések, elhalálozások, karanténok, utazási tilalmak, munkahelyek elvesztése, és ki tudja mi minden még...

Imádkozzunk a Szentlélekhez azért a bátor és okos hitért, amivel engedjük a húsvéti Evangéliumot eluralkodni rajtunk, szemben a félelem uralmával. Az evangélium nem arról szól, hogy Húsvétot beárnyékolta a Kereszt, az életet a halál, hanem fordítva. A Keresztet ragyogta be a húsvéti nyitott sírból áradó fény, az élet, a győzelem és az örök élet fénye.

Ez legyen reményünk életben és halálban egyaránt. Ez az élet és halál félelmeire egyaránt nyugalmat, áldást és békességet hozó reménység legyen mindannyiunk húsvéti öröme.

Dr. Bóna Zoltán

MARADJ OTTHON!

Egy eheti, gyülekezeti szolgálatra való megszólítás és annak óvatos elhárítása kapcsán döbbsenem rá, hogy a „maradj otthon” emberi parancsa erősebb bennem, mint a szolgálat hívó ereje. „Hiszek Istenben és mégis félek?” – tettem fel magamnak a kérdést.

Talán nem egyedül vagyok napjainkban ezzel a dilemmával, és másokban is hasonló, ellentmondásos gondolatok viaskodnak a járvány idején. Pedig tudjuk, hogy a félelem és a rettegés sohasem Istentől ered, „mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)

Folyamatosan zúdul ránk a rémisztő hírek áradata, ijedten figyeljük a romló statisztikát, a korlátozó intézkedéseket. A híradásokból és a közösségi fórumokról gyorsabban terjed a pánik, mint maga a vírus. Fojtató aggodalom vesz körül bennünket minden irányból.

Ki az, akit nem jár át a félelem ebben a helyzetben? Tudjuk tiszta szívvel és lélekkel azt mondani, hogy mi minden félelemből kimentettek vagyunk?

A válaszon gondolkodva az ismert példázat jutott eszembe, mely szerint a süllyedő hajón nem várhatunk tétlenül, mondván, hogy Isten majd megment. Le kell eresztetni a mentőcsónakot és be kell szállni, akkor is, ha hiszünk Istenben. Cselekednünk kell és imádkozni, hogy Isten mentse meg a csónakot.

A világ minden mértékadó tényezője szerint a mentőcsónakot

az otthonmaradás jelenti a járvány idején. Felelősek vagyunk egymásért és magunkért, ezért be kell tartanunk minden óvó szabályt és intézkedést. Nem kockáztathatjuk meg, hogy részesévé váljunk a fertőzés terjesztésének. Hitünk is azt diktálja, hogy vigyázzunk egymásra. A hitünk nem vak, nem elvakult és megalapozatlan reménykedés. Mindannyian tudjuk, hogy nincs az a vírus és fertőzés, melyet a keresztyének el ne kaphatnának. Ugyanakkor mi tudjuk, hogy ezeket a válságos helyzeteket nem

Isten, hanem az ember teremti. Hitünk szerint Istenünk a bajban is velünk van, gondviselőnk és megmentőnk, s szenvedéseinket is javunkra fordító.

Persze hiába a mindenhol felhangzó figyelmeztetés, hogy „maradj otthon”, vannak, akik ezt nem tehetik meg. Az ezekben a nehéz időkben is értünk dolgozókat is azzal tudjuk legjobban segíteni, ha minél kevésbé kockáztatjuk az ő egészségüket, ha együttműködőek és fegyelmezettek vagyunk. Keresztyéni erőnket, szeretetünket, józanságunkat most a higgadt, megfontolt segítőkészséggel, egymás iránti figyelmességgel, a gyorsan változó és egyre szigorodó szabályok következetes betartásával tudjuk kifejezni.

Igaz mindez a gyülekezeti életre, vallásunk gyakorlására is. Számatalan módja van annak, hogy a hivatalosan veszélyhelyzetnek nevezett időszakban is gyakoroljuk és erősítsük hitünket, egymás közvetlen veszélyeztetése nélkül. Természetesen az online istentiszteletek, a közösségi felületeken való virtuális kapcsolattartás ugyanúgy nem pótolhatja az együtt megélt gyülekezeti élményeket, ahogy a családi-, baráti élő és valós kapcsolatokat sem helyettesíthetik a 21. századi technikai

lehetőségek. Különösen fájó lesz a hiányérzetünk a Húsvétra készülve. Szokatlan és különleges módon kell magunkat és testvéreinket, szeretteinket, barátainkat a Húsvétra készíteni. Az Úrvacsora vétele sem történhet a szokott módon, de a családi szokásokban, a húsvéti hagyományokban is döntő változtatásokat kell véghezvinnünk. Várhatóan elmaradnak a locsolkodások, a családi és baráti látogatások, a rokonok találkozása. Mindezt vajon félelemből tesszük?

És ezzel visszajutottunk a bevezetőben felvetett kérdéshez, hívó emberként félelemből cselekszem, cselekszünk? Az én válaszom talán már sejthető: veszélyhelyzetben sem a félelem mozgat bennünket, hanem hitből fakadó szeretet és józanság.

Kívánom, hogy a legnagyobb bajban is vezéreljen bennünket hitünk. Ne gyávaságból, rettegésből, cselekedjünk, és sose feledjük, Isten nem a félelem lelkét adta nekünk.

Dr. Csizmadia Zoltán

HÓDCSERKÉSZEK A MÁTRÁBAN

Most, amikor sóvárogva gondolunk a nagy baráti összejövetelekre, a népes családi együttlétekre, külö-

nösen is kedves felidézni a közel-múltból a dunavarsányi hódcserkészek táborozását a Mátrában, március első hétvégéjén. Ki tudja,

mikor gyűlhetünk újra így össze, mikor állhatunk ismét őrbe, és mikor tornázhatunk újra együtt közösen... (Dr. Szilvay Balázs)

*„Mátraalján, falu szélén
Lakik az én öreg néném,
melegsívű dolgos, derék,
tőle tudom ezt a mesét.”*

*Hód-cserkészek, kicsik-aprók
szüleikkel városunkból
tanyáztak a Mátrában
huszonegyen párjával.*

*Kirándultak, eszegettek,
a cserkészzel ismerkedtek,
tornáztak a ködben reggel,
mázták a kilátót jókedvvel.*

*Zoli bácsi, Laci bácsi,
a szeretetre nevelgetik,
tanítják az emberséget,
a legszentebb idvességet.*

*„Esti szellő ködöt kerget,
dombok, lankák üzengetnek.”
Kicsi hódok, kedves szülők,
legyünk együtt cserkész-űzők.*

*Várnak túrák, várnak hegyek,
evezni hívó kék vizek,
nagyáborok, tábortüzek,
sátrak, bicskák, tükészletek.*

*Elröppen a tábor napja,
hazatér apraja-nagyja,
jár-vány borul házra, rétre,
cserkész-élet félretéve.*

*Újra kihajt fű, fa, virág,
emlékeink ébren tartják.
A cserkészbe hív a tavasz!
Legyen addig online-vigaszt!*

*„Mátraalji falu széle,
kapuban ül öreg néne,
nincs egyedül, mért is volna?”
Visszatér a hód-kolónia.*

Nagyné Dr. Csobolyó Eszter

A KORONAVÍRUS-JÁRVÁNY JOGI ÉS POLITIKAI ZÖNGÉI

Manapság valószínűleg a koronavírus az a ki-fejezés, amelyet a leggyakrabban kimondunk világszerte. Bár legtöbbször csak néhány hónapja hallotta először ezt az elnevezést, az orvostudományban már több, mint fél évszázada létezik. Ez a magyarázat arra, hogy olykor új koronavírusként is említik a hivatalosan SARS-CoV-2 nevet viselő vírust, és az általa kiváltott COVID-19 betegséget. Az új koronavírust is magába foglaló koronavírusok elnevezését a kórokozók – mára már az egész világon ismert – alakja motiválta, mindazonáltal, aki az elmúlt hetekben figyelemmel kísérte a közélet és a média egyes szereplőinek megnyilvánulásait, egyetérthet abban, hogy az elnevezés utólag egyéb okból is találónak bizonyult. Nevezetesen amiatt, hogy a korona a hatalom egyik legősibb és legszélesebb körben használt szimbóluma, és a hatalmi harcok a járványt sem kímélik hazánkban.

Sajnálatos módon, az elmúlt hetekben a napnál is világosabbá vált, hogy a koronavírus betegség és járvány bizonyos személyek és érdekkörök számára inkább minősül a politikai érdekérvényesítés és hatalmi törekvések eszközének, mint egy széleskörű összefogással megoldandó komplex feladatnak és kihívásnak. Ennél talán csak az elszomorítóbb, amikor egyesek bármiféle politikai, gazdasági vagy egyéb értékképviselő nélkül,

pusztán a jelenlegi hatalmi berendezkedés iránti olthatatlan gyűlölet megélésének "szép alkalmát" látják a százezrek halálát követelő és globális válságot eredményező járványban. Sajnos ilyen indítatások nyomán vannak olyan elrendelések is, akik szívük szerint azt várják, hogy a koronavírus győzze le a kormányt, ahelyett, hogy a kormány legyen sikeres a járvány és következményei elleni küzdelemben. Reménységre ad okot ugyanakkor, hogy a polgárok túlnyomó többsége láthatóan úgy véli, hogy a rendkívüli helyzetben nemcsak a jómodor és sportszerűség, de a társadalom közös, hűsbavágó érdeke is azt kívánja, hogy az érdekeket és indulatokat félretéve, közösen fáradozzunk a probléma megoldásán, de legalább ne gátoljunk senkit ebben.

A hatalmi törekvésektől fűtött közéleti megnyilvánulásokban a koronavírus elleni védekezésről szóló törvény megkülönböztetett helyet foglalt el. Olyannyira, hogy – bizonyára a hatalmi harcot űző hazai politikusok közbenjárásának köszönhetően – az Európai Unió egyes szervei és prominens személyiségei alig néhány napon belül komoly aggodalmukat fejezték ki, megtörve ezzel a hetek óta fennálló szótlanágukat és tétlenségüket. Mégis bízunk abban, hogy az európai elitnek marad fogékonysága és kapacitása arra is, hogy a magyar kormány mellett esetleg a járvány egészségügyi és

gazdasági kérdéseivel is érdemben foglalkozzon.

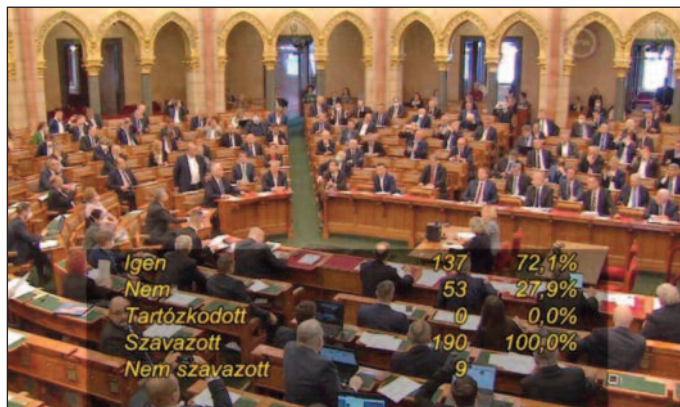
A törvényjavaslat köré és ürügyén felépített közéleti nyilatkozatok és médiahadjáratok sokszínűségéhez képest a jogszabály aligha tartalmaz különösebb rendelkezéseket. A törvény lényegében arra irányul, hogy a veszélyhelyzet kihirdetése óta a kormány által megalkotott és a jövőben megalkotandó rendeletek az Alaptörvényben meghatározott 15 napos hatálya a veszélyhelyzet fennállásig meghosszabbításra kerüljenek, továbbá, hogy a kormány a veszélyhelyzet fennállása alatt a járvány negatív hatásainak lassítása és elhárítása érdekében egyes törvények alkalmazását felfüggeszthesse, törvényi rendelkezésektől eltérhessen, és egyéb rendkívüli intézkedéseket hozhasson. A javaslat szerint a felhatalmazás visszavonásáról az országgyűlés határoz.

Az ellenzéki oldal hangadói nem vitatták, hogy a jelenlegi helyzet megköveteli, hogy az intézkedések hatékonysága érdekében sürgős és világosra szabott alkalmazott megoldás a kormány felhatalmazása arra, hogy ideiglenes és törvényben meghatározott keretek között vegye át a törvényhozás szerepét. Azzal azonban már nem tudtak egyetérteni, hogy e rendkívüli helyzet megszűnésének kimondására ugyanaz az országgyűlés legyen jogosult, amelyik azt elrendelte. Határozott álláspontjuk szerint a törvényt határozott

időre, leginkább 3 hónapos határidővel kellett volna elfogadni, hogy a kormány ne tudjon "élet-hosszig" uralkodni. A törvény előterjesztői és elfogadó szerint azonban éppen az indokolja a határozatlan időtartamot, hogy senki sem tudja megmondani előre, hogy a járvány meddig és milyen mértékben fogja korlátozni az országgyűlés tagjait az ülésezésben. Megjegyzendő, hogy a szakértők szerint a járvány hozzávetőleg 3 hónap múlva fogja elérni tetőpontját, azaz az ellenzék pont akkor várná el, hogy az országgyűlés ülésezzen, amikor az – az epidemiológiai szempontból – a legnagyobb kockázatot jelenti nemcsak a képviselők, de az őket kiszolgáló alkalmazottak számára is. Ez a megközelítés annak fényében különösen is meglepő, hogy ugyanezen a napon egyes felszólalók magukból kikelve tiltakoztak az ellen, hogy az ülésteremben egy olyan képviselő is helyet foglalt, aki részt vett egy kültéri koszorúzáson egy később pozitíva tesztelt személlyel. Megjegyzendő, hogy az érintett képviselő maszkban vett részt az ülésen, és az elvégzett koronavírus tesztje negatív lett.

Szintén komoly sajtóvisszhangot kapott az, hogy a törvény szerint az alábbi tényállás is bekerült a Büntető Törvénykönyvbe: "Aki különleges jogrend idején nagy nyilvánosság előtt

olyan valótlan tény vagy való tény oly módon elferdítve állít vagy híresztel, amely alkalmas arra, hogy a védekezés eredményességét akadályozza vagy megghiúsítsa, büntetett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő." Egyesek a sajtószabadság korlátozását vélik felfedezni ebben a törvényben is, ami már-már elvárható volt azok után, hogy néhány évvel ezelőtt az Európai Parlament néhány magyarul nem beszélő tagja már az előtt szájuk letapasztásával tiltakoztak a médiatörvény ellen, hogy annak fordítása elkészült volna. Mindenesetre érdekes kórképet állít ki magáról az, aki e veszélyhely-

zet idején nem a társadalmat félti dezinformációk és pánikeltés veszélyeitől, hanem a potenciális dezinformátorokat és pánikeltőket védi a jogi felelősségre vonástól.

Fentiek összefüggésében nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a Kormány mögött immáron 3 ciklus óta kétharmados többség áll. Ez azon felül, hogy bármikor lehetővé tette volna, hogy a kormány vagy kormányfő jogállását jelentősen

megegyeztette, azt is jelenti, hogy a törvény elfogadásához nem volt szükség az ellenzék támogatására. A kormánypártok pusztán annyi együttműködést kértek az ellenzékétől, hogy a törvényjavaslat soron kívül napirendre kerülhessen, mivel az négyötödös többséget igényelt volna. Ezt a gesztust az ellenzék annak ellenére is megtagadta, hogy lehetősége lett volna arra, hogy a javaslat megtárgyalását támogassa, de a konkrét javaslatot ne támogassa. Ez a hozzáállás olyan ellenérzést váltott ki még az ellenzéki szavazókból is, hogy miközben egyes szószólók hétfőn még Pandora szelencéjét látták a javaslatban, kedden már azt bi-

zonygatták, hogy a törvény igazából nem is bír semmilyen érdemi jelentőséggel. Mindenesetre, a törvény 2020. március 30. napján hatályba lépett, és a nap azóta is minden reggel felkel. Felkel a koronavírus is, méghozzá min-

denki ellen.

E többoldalúan vészterhes időben az események figyelemmel kísérése mellett sok erőt meríthetünk az első Húsvétban is megnyilvánuló isteni hatalomból, amely a bűn, büntetés és halál ellen vívott győztes csatát mindannyiunk javára. Hiszem, hogy ez a Hatalom most is gyógyulást, vigaszt, és új, reményteljes életet hoz mindannyiunk és az egész világ számára.

Dr. Bóna Balázs

„Éhínség, ragály üti fel a fejét, és a föld megrendül itt is, ott is.” (Mt. 24, 7)

GONDOLATAIM A KORONAVÍRUS-JÁRVÁNY IDEJÉN!

A Jóistenbe vetett hit nélkül esélytelenül szállunk harcba a fenyegető kórral

S ebezhetetlennek vélt világunk képe omlott össze pillanatok alatt az elmúlt hetek járványügyi eseményei következtében. Önpusztító életünk, társadalmi kapcsolataink fellazulása, a Jóistentől való elfordulásunk, mind a kárunkat szolgálja. A közelmúltban mindezek súlyos következményei szemünk előtt kezdtek kibontakozni. A klímaváltozás fenyegető veszélyei, egy egész kontinenst fenyegető sáskajárás hírei, a terrortámadások és háborúk, mind fenyegető jelként állnak előttünk.

Most azonban egy olyan, a modern világ számára globálisan ismeretlen ellenséggel kell felvenni a harcot, amit pandémiának, azaz világjárványnak hívnak. A pandémiák ismertek számunkra a történelemlétkönyvekből, hiszen a 14. században a pestis, a 20. század elején pedig a spanyolnátha szedte világszerte áldozatait. Az orvostudomány fejlettségéből fakadó magabiztosságunk okán azonban nem gondoltuk, hogy a korábbi évszázadok pusztító járványaihoz hasonló problémával kell szembenéznünk valaha is a jelenben-jövőben, annak ellenére, hogy az evangélisták erre figyelmeztetnek: „...mindenfelé nagy földrengések, járványok és éhínségek lesznek, rettenetes dolgok történnek, és hatalmas jelek tűnnek fel az égen.” (Lk 21,11)

Még a szakemberek is túlzó optimizmussal figyelték január környékén a Kínából érkező tudósításokat. Majd pedig hónapról hónapra ideért az, amiről azt hittük, nem érhet ide.

Hétről-hétre összeomlott mindaz, amiről azt hittük, rendíthetetlen. Új típusú kihívással találta magát szemben az egész társadalom, nem kiváltképp az orvostudomány, az egészségügyben dolgozó szakemberek. Egy olyan parányi kórokozóval kell felvennünk a harcot, amelynek – egyelőre – nincs specifikus ellenszere, amelynek természetéről még vajmi keveset tudunk.

Fegyelmezett magatartást igényel tehát mindannyiunk részéről a probléma kezelése. Fegyelmezett magatartást az állampolgárok részéről a hatósági rendelkezések betartása tekintetében. Az egészségügyi szolgálat hivatástudatból fakadó elemeinek előtérbe helyezését az egészségügyi dolgozók részéről. Hitünkben való megerősödést a dunavarsányi gyülekezet minden egyes tagjától, és minden keresztyéntől, hiszen a Jóistenbe vetett hit nélkül esélytelenül szállunk harcba a fenyegető kórral.

Sokan, sokféleképpen értelmezik a koronavírus járvány jelentőségét. Egyesek a szezonális influenza-járványokhoz, mások pedig egyéb megbetegedések halálozási

statisztikáihoz hasonlítják a kórt. Óriási hiba lenne, ha ezeket a megtevésztő elemzéseket vennénk a helyzet megfelelő kezelése szempontjából alapul, hiszen az influenzafertőzésnél – még a fiatalabb korcsoportokban is – egy nagyságrenddel nagyobb a veszélye a fatális kimenetelnek. Valóban az idősebbek fokozottabb kockázatnak vannak kitéve, így a legfontosabb az ő védelmük.

A járvány terjedése szempontjából a legfontosabb megelőzési mód a személyes találkozások számának minimálisra csökkentése. Így gyülekezünk vezetőinek is nehéz döntést kellett meghozniuk akkor, amikor a templom ajtajának bezárása mellett kellett dönteniük. Isten házának látogatása kiemelt jelentőséggel bír a gyülekezetek életében, ugyanakkor bízom abban, hogy a fizikai izoláció, távolságtartás közepette a Jóistennel való lelki kapcsolatban mindannyian megerősödünk ezekben a nehéz napokban. *Ebben nagy segítség az istentiszteleteink online közvetítése a facebookon, amit én is követek, és nekem is nagy lelki segítséget nyújt.*

Isten áldását és mindannyiuk jó egészségét kérem gyülekezetünkre, és minden olvasónkra. Vigyázzunk egymásra, és erősödjünk hitünkben.

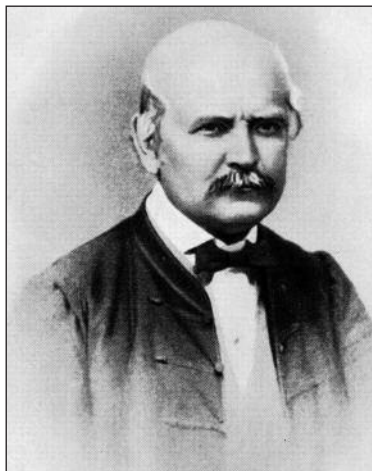
Dr. Békassy Szabolcs

A KÉZMOSÁS NEM ELŐSZÖR MENTI ÉS TARTJA MEG AZ ÉLETET!

Semmelweis Ignácnak, „az anyák megmentőjének” fölismerése és halálos harca nem kis párhuzamot hordoz a ma-napság oly sokszor elhangzó jó tanáccsal: „Mosson kezet, sűrűn és alaposan a járvány terjedésének megakadályozása érdekében”. A nagy különbség az, hogy talán most ez az intelem nem szembeszélben hangzik el. A tragikus sorsú orvostudós életútját Nyári Krisztián: Igazi Hősök, Corvina 2014, 57–64 o. című művéből, rövidítve adjuk közre. (A szerk.)

Egy Burgerlandból Budára vándorolt német kereskedőcsalád ötödik gyermekeként született 1818-ban. Német anyanyelve ellenére iskolás korától kezdve magyarnak vallotta magát, később is minden alkalommal így tüntette fel nemzetiségét. Belgyógyász szeretett volna lenni, de nem talált üres gyakornoki helyet, így aztán elvégzett egy szülésmesteri tanfolyamot, és 26 éves korától már, mint fizetés nélküli rezidens dolgozhatott Klein professzor híres I. számú szülészeti klinikáján. 1846-ban tanársegéddé nevezték ki, az ő dolga lett az elhunyt betegek boncolása. Új munkakörében azonnal feltűnt neki a klinika legszembetűnőbb problémája. A szülészeten minden tizedik kismama meghalt gyermekágyi lázban, bizonyos években ennél többen is. A fiatal orvos elkezdte keresni az összefüggést a halálesetek és a klinikai körülmények között.

Az elterjedt elméletek szerint a halálos kórt valamiféle kozmikus erő okozta, mások szerint a szellőzés hiánya vagy éppen a túl sok szellőzés. Sokan állították, hogy a haldoklóknak utolsó kenetet hozó pap csengettyűje okoz olyan félelmet a kismamáknak, hogy a szülést követő napokban meghalnak. Elvégezte hát a kísérletet: a papot csengő nélkül, titokban engedte be az épületbe, a gyermekágyi láz azonban – ter-

mésztesen – nem csökkent. Feltűnt neki, hogy azok a kismamák, akik nem értek be a klinikára, hanem otthon vagy akár a nyílt utcán szülték meg csecsemőjüket, soha sem haltak meg. Észrevette azt is, hogy a bábaképző szülészeti klinikáján, ahol elvileg hasonlóak voltak a körülmények, feleannyi gyermekágyi lázas eset van, mint náluk, az egyetemi klinikán. A két szüléset között egyetlen lényeges különbség volt: az orvosi klinikán oktatási célból rendszeren boncolásokat is végeztek. Semmelweis megéreztte, hogy a probléma a boncolással lehet összefüggésben. Ezt megerősítette, hogy a megbetegedések száma mindig akkor csökkent, amikor nem voltak medikusok a kórházban. Már minden statisztikai összefüggést feltárt, de elmélete még nem született meg. 1847 tavaszán egy velencei utazáson vett

részt, hogy legyen ideje nyugodtan átgondolni kutatásait. Hazatérve arról értesült, hogy egy fiatal patológus kollégája meghalt, miután egy boncolási gyakorlaton véletlenül megsértette az ujját egy bonckéssel. Egyetlen pillanat alatt jött rá a megoldásra: „Megrázkódtatva egész valómban, és izgatott kedélyem szokatlan hevével gondolkozám efelett, midőn hirtelen lelkem előtt állt meg egy gondolat, s egyszerre világossá lőn előttem, hogy a gyermekágyi láz és Kolletschka tanár betegsége ugyanegy.” A felfedezés egyáltalán nem volt magától értetődő: a baktériumok és más élő kórokozók létét még nem ismerte az orvostudomány. Semmelweis ezért úgy fogalmazta meg elméletét, hogy a gyermekágyi láz oka nem más, mint a hulláméreg.

Saját kezén is felfedezte a bomló szerves anyagot, és azonnal megértette, hogy kollégái és ő maga is közvetlenül felelősek a kismamák haláláért. Rögtön bevezette a szülészeten a klórmészoldatos kézmosást, hogy a hullámérget az orvosok ne tudják átvenni a páciensekre. Később elrendelte, hogy a betegek vizsgálata előtt is kezet kell mosniuk az orvosoknak és az ápolószemélyzetnek. Az eredmény magáért beszélt: 1847 májusában még harminchat kismama halt meg a klinikán, júniusban már csak hat,

júliusban pedig már csak három. Semmelweis úgy gondolta, felfedezése olyan egyértelmű, hogy elég következetesen betartani a szabályokat, és más klinikák is követni fogják a bécsi példát. Csalódnia kellett. Őszre újra emelkedni kezdett a gyermekágyi lázas esetek száma, mert az orvosok elkezdték félvállról venni az utasítást. Túlságosan egyszerűnek, és egyben botrányosnak tűnt, hogy ők maguk felelnek egy betegség terjedéséért. Támogatói, egy bőrgyógyász és egy belgyógyász rövid közleményekben tudósítottak a felfedezés jelentőségéről, de az áttörés elmaradt. A máshol dolgozó szülészek még a kedvező klinikai eredményeket sem hitték el, egyszerűen boldognak tartották a magyar orvost. Hiába esett vissza a halálozási arány 1,3%-ra, Klein professzort egyre jobban zavarta mindig ugyanarról beszélő tanárségédje, ezért 1849-ben elbocsátotta a klinikáról. Másfél évig volt állás nélkül, majd eldöntötte, hogy Pesten próbál szerencsét. A Rókus Kórház szülészeti osztályán vállalt fizetés nélküli főorvosi státust, s emellett elindította magánpraxisát is. Amikor Pestre érkezett, a kórház szülészeti osztályán igen magas volt a gyermekágyi lázban meghalt anyák aránya. Bevezette a Bécsben kidolgozott higiéniai szabályokat, és rövid idő alatt 0,85%-ra csökkentette a megbetegedés arányát. De nemcsak az eredményei voltak hasonlóak a bécsihez, hanem a fogadtatás is. A magyar orvosok sem akartak szembesülni azzal, hogy ők okozták betegeik halálát. Amikor Semmelweis 1855-ben megpályázta a szülészeti tanszék

professzori állását, kollégái egy magyarul sem tudó pályázót soroltak az első helyre, végül a bécsi minisztérium döntött a kinevezésről.

Semmelweis az újabb szakmai kudarcok ellenére elhatározta, hogy tudományos bizonyítékokkal alátámasztott tanulmányt jelentet meg. Úgy érezte, ha nem sikerül felráznia az orvostársadalmat, ő maga is felelős lesz a további halálesetekért. Először magyar nyelvű szakcikket közöl egy orvosi hetilapban, aztán ötszáz oldalas német nyelvű könyvet írt. Nemcsak a magyar és a bécsi, hanem londoni, dublini és párizsi statisztikákkal is bizonyította, hogy a boncolások száma, a kézfertőtlenítés és a megbetegedések között szoros összefüggés van. Könyvét megküldte Európa legismertebb szülészprofesszorainak is. Néhány gúnyos ellenvéleményen kívül semmilyen érdemi reakciót nem kapott rá. Úgy gondolta, rossz műfajt választott, és éles hangú nyílt leveleket intézett legnevesebb kollégáihoz. A bécsi klinika igazgatóját, aki alatt ismét 13%-ra emelkedett a halálesetek száma, például így szólította meg: *„Ebben a mérsárlásban Önnek is szerepe van, tanár úr. A gyilkolásnak meg kell szűnnie, és hogy megszűnjék, őrszemen fogok állani, és aki veszélyes tanokat merészel hirdetni a gyermekágyi lázról, erőlyes ellenfélre fog bennem találni. Nincs egyéb mód számomra, hogy véget vessek a gyilkolásnak, mint ellenfeleim kíméletlen leleplezése.”* A röpiratok szenvedélyes hangja miatt pesti kollégái is ellene fordultak, úgy érezték, Semmelweis szégyent hoz a magyar szakemberekre is.

Ma minden bizonnyal mániás depresszióként diagnosztizálnák azt a lelkiállapotot, amibe ebben az időben Semmelweis kerülhetett. Felesége szerint ingerlékeny lett, sokszor egész éjjel járkált a szobában, és gyakran voltak ott-hon is dühkitörései. Arra azonban semmi nem utal, hogy elmebeteg lett volna. Egy kóros elmeállapotról született későbbi történet szerint egy kari tanácsülésen minden előzmény nélkül elővette a zsebéből a bábaeskü szövegét, és felolvasta. A kari tanács ülésének jegyzőkönyve azóta nyilvánosságra került, szó sincs benne bábaesküről, Semmelweis csak a fizetés-emelésének elmaradását kifogásolta teljesen normális hangnemben. A konzílium után felesége azt közölte vele, hogy fürdőkúrára utaznak, és útközben Bécsben megnézik bőrgyógyász barátjuk új klinikáját. Így került Semmelweis Ignác az Alsó-ausztriai Országos Elmegyógyintézetbe, ahol a szó szoros értelmében meggyilkolták ápolói. Sem felesége, sem gyermekei, sem pesti kollégái nem voltak ott a temetésen.

Semmelweis visszhangtalanul maradt könyvének megjelenése után egy évtizeddel Louis Pasteur felfedezte a bakteriális kórokozókat, és ezzel igazolta a magyar orvos elméletének helyességét. Később a kézfertőtlenítés szerepét is kísérletek igazolták. Néhány év múlva külföldön az anyák mentőjeként kezdték hívni Semmelweist. Újabb évek elteltével a hazájában is. Utcákat, kórházakat neveztek el róla, kilúgozott életrajza ott szerepel minden iskolai tankönyvben is. Felesleges harcokkal teli életével és tragikus halálával ma sem szeretünk szembesülni.

JÁRVÁNY AZ 1848-49-ES FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARC IDEJÉN

Kevesen tudják, hogy 1848-49-ben nem csak a népek tengere támadt fel, de egy kolerajárvány is futótűzként terjedt el Európában. A járvány több életet követelt Magyarországon, mint maga a szabadságharc.

Két járványos betegség jár most országról országra: az egyik a cholera morbus, a másik a corona morbus," írta az Életképek hasábjain egy korabeli újságíró 1848 novemberében. Utalt ezzel arra, hogy a "népek tavasza" közismert eseményeivel párhuzamosan, amelyek számos országban a koronás fők hullásához vezettek, egy másik járvány is futótűzként terjedt végig Európán ebben az évben: a kolera. Erről a járványról viszonylag keveset hallani, pedig komoly tanulságokat rejtett a ma embere számára társadalmi és tömegpszichológiai hatásait tekintve.

Az 1848-as járvány nyáron érte el hazánkat, Erdélyen keresztül. Júliusban Klauzál Gábor földművelésügyi miniszter felhívást intézett az ország népéhez a járvánnyal kapcsolatos megelőzésről. A járvány októberben a fővárosban is felütötte a fejét. A karanténok bevezetését ezúttal elvetették, ugyanis tartottak tőle, hogy ez ismét lázadás kitöréséhez vezethet a parasztság körében: "miután a tapasztalás még 1831-ben megmutatta, hogy az ily esetben szokásos elzárások, és veszteglőintézetek a nélkül, hogy a ragály terjedését gátolták volna, csupán remülést okoztak, e mellett a kereskedést akadályozták: előre jelentsék ki, hogy a járvány kitörése esetére semmiféle elzárkózások

történni nem fognak, s a közlekedés legkisebb megakasztást sem szenvedend, különben is minden intézkedéseikben kellő óvatossággal járjanak el, nehogy ez által a nép, szükségesen kívül, mind a közegészségre, mind a rendre háborítólag ható rémülésbe ejtessék."

Bár a 48-as járvány jóval kevesebb halálos áldozattal járt, mint a korábbi, a tömeglélektani hatásai jelentősek voltak. A korabeli beszámolók feljegyezték, hogy az országban felütötték fejüket a rémhírek, a fálvakat kuruzslók járták, akik csodálatos gyógymódot ígértek. A napilapok közöltek hirdetéseket, amelyek homeopátiás szereket kínáltak a kolera elleni "biztos" gyógymódu. A lakosság pedig rendkívül gyanakvó volt a hatósági intézkedésekkel szemben...

"Nem elég, hogy öldöklő hadakban vérzenek el hazánkfiak, még a cholera is beköszönt; ez az átkozott ellenség, mely ellen nem védelmezheti magát az ember" – írja a Nemzeti Újság 1848. október 25-én. A cikk szerint a főváros lakossága először kételkedve fogadta a járvány hírért, és csak késve szánta el magát intézkedésekre.

Bár a járvány 1848 végére már megszűnni látszott, 49 tavaszán újult erővel ütötte fel a fejét. Ezzel kapcsolatban felmerült az a teória is, hogy a kolerát behurcolták a már járványmentes or-

szágba – de ma már nyilvánvalónak tűnik, hogy ugyanannak a járványnak a második felvonásáról beszélhetünk.

A belügyminiszter június 24-i utasításában már felhívja a lakosságot arra is, hogy a hatóságok ügyeljenek a köztisztaság fenntartására, ne engedélyezzék az olyan rendezvényeket, hol sok ember zárt helyen együtt van, segítyezték a szegény betegeket, és állítsanak fel ideiglenes kórházakat ott, ahol nincsen kórház. "Minden vallásbeli lelkészek felszólítandók, miszerint mind az egyházi szószékből, mind társalgás útján a' kedélyek megnyugtatóására, netalán támadható veszélyes előítéletek eloszlatására, s a' népnek a' járvány uralkodása alatti czélszerű élet, úgy a' betegek ápolása s azokkali bánásmódjára nézve a' fenjegyzett elvek szerinti felvilágosítására hatni iparkodjanak," szól a belügyminiszteri utasítás.

A járványtól való félelem legalább olyan veszélyesnek bizonyult, mint maga a fertőzés. A pánik miatt Kossuth népfelkelésre buzdító felhívásai nem járhattak teljes sikerrel. A járvány nem kímélte sem a honvédséget, sem pedig az ellene vonuló osztrák és orosz hadakat sem...

*Foucault Ingája,
Sárosi Péter blogjának,
2020. március 15.,
rövidített változata. B.Z.*

A REFORMÁTUS HIT- ÉS ERKÖLCSTAN OKTATÁSA IS ONLINE

történik városunkban, az iskolai rendszerben a kialakult helyzetre tekintettel, amelynek jó tapasztalatait a következőkben osztom meg a kedves Olvasóval.

Megerősödött hitoktatói közösségünk, amelyben valamennyien azon dolgozunk, hogy a tananyag a legkedvezőbb formában, a legjobb tartalommal, hatékonyan és időben eljusszon minden diákunkhoz. Személyes üzenetekkel, játékos feladatokkal, mesékkel, színezőkkel etc. is igyekszünk a gyermekek otthon tartózkodását megkönnyíteni és ebben a formában is hitüket, lelküket erősíteni. Hisszük, ezek nagy segítséget tudnak nyújtani a szokatlan helyzet meg- és átélésében. Az alábbiakban olvashatjuk Barna Zsombor megindítóan szép és okos imádságát, amelyet természetesen online küldött hozzánk.

„Drága kegyelmes Isten, add meg nekem, hogy a családom éljen békességben, egészségben, boldogságban, szeretetben. Kérlek, gyógyítsd meg a világot. Hálás vagyok Neked, hogy megóvsz és vigyázol rám. Ámen.”

Megerősödött szolgálati közösségünk, amiben az iskola munkatársai és gyülekezetünk

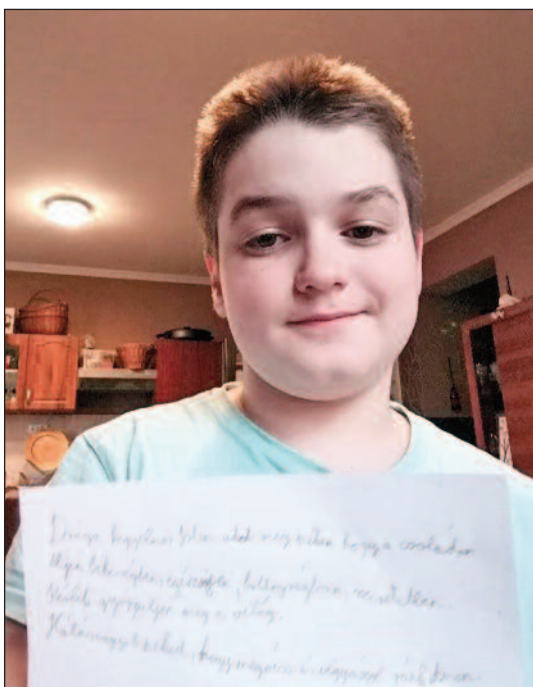
lelkészei, hitoktatói mindenben együtt dolgoznak. Az Iskola

által felállított online-felületen érjük el a diákokat, ami viszonylag hamar kidolgozásra került, és így minden tanulóinkkal kapcsolatban állunk. A felmerülő nehézségek, kérdések, hiányosságok viszonylag hamar orvoslásra kerülnek, minden problémát eddig sikerült közösen megoldani.

Megerősödött tanár, tanuló és szülő közössége, amiben a szülőkkel, gyermekekkel a feladatok elvégzése során olykor bensőségesebb kapcsolatba kerülhetünk, mint a tantermi órákon. Különösen is az alsó tagozatos diákok esetében, akiknek szülői segítségre van szükségük a gép kezeléséhez, az olvasáshoz stb. Természetesen a felsőben is van ennek a helyzetnek – személyes találkozásokat nélkülöző – személyes hozadéka, hiszen a hitoktató minden tanulóhoz a legszemélyesebben tud szólni a „privát” levelezésekben. Hitoktatói munkánk így válhat személyes és családi missziós eseménnyé.

Egyik elsőosztályos gyermek és édesanyja e sorokat írta: „Nagyon köszönjük ezt a szép feladatot, üzenetet. Örömmel készítettük el Tinussal, és megerősített minket!”

Egy másik elsőosztályos pedig az alábbi rajzot és „hitval-

Google Classroom

Üdvözljük!

Pilis Eszti (piliseszti@gmail.com) meghívta, hogy közösen tanítsa a következő kurzust: [Hittan & Etika 4.](#)

Pilis Eszti

Hittan & Etika 4.

CSATLAKOZÁS

Ha elfogadja, a rendszer megosztja a kapcsolatfelvételi adatait a kurzus tagjaival és azokkal az alkalmazásokkal, amelyek használhatják a Tanterem szolgáltatást.
[További információ](#)

Csak azoknak továbbítsa, akikben megbízik. Az e-mail birtokában bárki elfogadhatja a meghívót.

lást” küldte. Mindkét kedves visszajelzés nagyon sokat jelent a hitoktatónak. Köszönjük szépen.

Persze fölerősödött a személyes kapcsolatok hiánya is, mivel semmi sem pótolja a gyermekek mosolyát, ölelését, szerető gesztusait, amikből olyan sokat kapunk. Hálásak vagyunk mindezekért és várjuk, hogy „helyre álljon” a tanítás megszokott rendje. De addig is ily módon engedjük, segítségük Hozzá a gyermekeket, mert övék az Isten országa.

Természetesen ez egy rendkívüli helyzet, aminek már csak azért is várjuk a végét, mert az a járvány végét fogja jelenteni. Mindazonáltal jó hálát adni azokért a jelenségekért is, amelyekben itt is átéljük a Szentlélek csodáját, az Atya kegyelmét és a Fiú szeretetét.

Nagyné dr. Csobolyó Eszter

Amikor még tanulmányutat tehattünk a templomunkba

ISTENTISZTELETEINK A HÚSVÉTI ÜNNEPKÖRBEN

„...félelemmel és nagy örömmel futottak...” (Mt 28,8)

Kedves Testvérek!

A kialakult helyzet és a kihirdetett rendelkezések értelmében istentiszteleteinket online tudjuk megosztani, és azok követésére, megtekintésére, olvasására buzdítva kívánjuk a krisztusi közösséget megélni.

*<https://www.facebook.com/dunavarsanyi.reformatusok/>
és <http://dunavarsanyireformatusok.hu>*

Április 5.	10 óra	Virágvasárnapi istentisztelet – facebookon élőben
Április 6.		Nagyheti bűnbánati áhítat – írásban: facebookon és honlapon
Április 7.		Nagyheti bűnbánati áhítat – írásban: facebookon és honlapon
Április 8.		Nagyheti bűnbánati áhítat – írásban: facebookon és honlapon
Április 9.		Nagycsütörtöki bűnbánati áhítat – írásban: facebookon és honlapon
		Az eucharishtiás istentisztelet – elmarad.
Április 10.	10 óra	Nagypénteki ünnepi istentisztelet – facebookon élőben
Április 11.		Nagyszombati bűnbánati it – írásban: facebookon és honlapon
Április 12.		Hajnali feltámadási istentisztelet irodalommal, ételáldással, szeretetvendégséggel – elmarad
Április 12.	10 óra	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet – facebookon élőben, <i>az úrvacsora megünnepléséről külön tájékoztatást adunk</i>
Április 13.		Húsvéti istentisztelet – írásban: facebookon és honlapon

*A szenvedő és a halálból föltámadó Urunk áldása és békessége
legyen mindnyájunkkal!*

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat. Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség • Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, Dr. Bóna Balázs, Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában • Példányszám: 800

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu • Facebook: Dunavarsányi Reformátusok